

СЛОВО ПРО ХРЕСТ

*Інші безкоштовні матеріали
доступні за адресою:*

<https://lsm.org/ukr>

Вочман Ні

«Живий потік»

Анахайм • 2001

ПРО АВТОРІВ НАШИХ КНИГ

Дякуючи Господу, служіння брата Вочмана Ні та його співробітника Уїтнесса Лі Тілу Христовому є благословенням для Господніх дітей на всіх континентах землі протягом більш як шістдесяти років. Їхні праці перекладені на велику кількість мов. Наші читачі часто запитують нас про Вочмана Ні та Уїтнесса Лі. Відповідаючи на прохання читачів, ми подаємо короткі відомості про життя та діяльність цих братів.

ВОЧМАН НІ

Вочман Ні прийняв Христа в ранньому юнацькому віці. Його служіння добре відоме шукаючим християнам. Багатьом з нас допомагають його праці про духовне життя і про відносини християнина з Ісусом Христом. Однак мало хто знає про другий аспект служіння брата Ні стосовно будування Тіла Христового та практичного пізнання церковного життя. Згідно зі Словом Божим Вочман Ні ясно та безкомпромісно заявляє, що всі віруючі в Христа повинні зійтися разом без усяких розділень і здійснювати на практиці життя Тіла Христового. Він написав багато книг про життя християнина та про церковне життя. Аж до кінця свого життя Вочман Ні був даром, що його дав Господь для проповідування Слова Божого. Провівши у в'язницях Китаю двадцять років у стражданнях заради Господа, він помер у 1972 році вірним свідком Ісуса Христа.

УІТНЕСС ЛІ

Уїтнесс Лі був співробітником Вочмана Ні. Ще в молоді роки він пережив глибоке духовне відродження і звернувся до живого Господа, щоб служити Йому. З того часу він почав інтенсивно вивчати Біблію. Перші сім років свого

християнського життя він знаходився під великим впливом Плімутських Братіїв та праць Джона Н. Дарбі. Потім він зустрів Вочмана Ні й протягом сімнадцяти років, до 1949 року, постійно був співробітником брата Ні. Наприкінці Другої світової війни, під час японської окупації, він також був кинутий до в'язниці, де страждав за своє активне служіння в ім'я Господа. Спільне служіння та праця цих двох служителів Божих привели до значного відродження християнства в Китаї, в результаті чого Євангеліє поширювалося по країні та були утверджені сотні Церков.

У 1949 р. Вочман Ні скликав усіх своїх співробітників, які служили Господу в Китаї, і доручив Уїтнессу Лі продовжувати служіння за межами материкового Китаю. У наступні роки завдяки благословенню Божому на Тайвані та в Південно-Східній Азії були утверджені понад сто Церков. На даний час на шести заселених континентах світу утверджено понад 2300 Церков, не рахуючи багатьох Церков у Китаї.

У 1962 році, йдучи за водійством Господа, Уїтнесс Лі переїхав до США, де він понад тридцять років служив і трудився на благо дітей Господніх. Він жив у місті Анахаймі, штат Каліфорнія, до того як у червні 1997 року він відійшов до Господа. За роки активної роботи в США він опублікував понад 300 книг.

Служіння брата Лі спрямоване на шукаючих християн, що прагнуть глибше дізнатися та пізнати на досвіді невідомого багатства Христа. Крім того, його служіння розкриває нам згідно з Писанням, як пізнати Христа для будівництва Церкви, яка є Тіло Його, повнота Того, Хто наповнює все у всьому. Усі віруючі в Тілі Господньому повинні брати участь у цьому служінні будівництва Тіла, щоб Тіло будувало само себе в любові. Тільки при здійсненні цього будівництва Господь буде вдоволений.

Найголовніша риса служіння цих братів полягає в тому, що вони проповідують істину відповідно до чистоти біблійного слова, відмовляючись від усього того, що пов'язане з частковостями богословської традиції і з особливостями, властивими різним деномінаціям. Вони вірують

і проповідують, що Господь відтворює справжнє пізнання Христа і Церкви і, що Він закликає нас відійти від усіх традицій сектантства і розділення, на які така багата історія християнства, та повернутись до практики церковного життя, якою вона відкривається в Новому Завіті. Як це з'ясовується на практиці, усе, чому вчать брати Ні та Лі, має міцну основу в Священному Писанні та сприяє духовній освіті.

Нижче ми в стислій формі наводимо основні положення сповідання Вочмана Ні та Уїтнесса Лі.

1. Свята Біблія є закінчене божественне об'явлення, безпомилкове та натхнене Богом, дослівно натхнене Святим Духом.
2. Бог є єдиний Триєдиний Бог — Отець, Син і Святий Дух, — в рівній мірі співіснуючий та взаємно присутній од вічності до вічності.
3. Син Божий, тобто Сам Бог, воплотився в Людину на ймення Ісус, народжену від діви, щоб стати нашим Викупителем і Спасителем.
4. Ісус, істинна Людина, прожив на землі тридцять три з половиною роки, щоб явити людям Бога Отця.
5. Ісус помер на хресті за наші гріхи і пролив Свою кров, щоб звершити наше викуплення.
6. Ісус Христос через три дні після Свого поховання воскрес із мертвих і вознісся на небеса, де Бог зробив Його Господом усього.
7. Після Свого вознесіння Христос вилив Духа Божого для хрещення Своїх вибраних членів в єдине Тіло. Цей Дух у наші дні рухається по землі, щоб виказувати грішників, відроджувати вибраних Богом людей, передавати в них божественне життя і будувати Тіло Христове для Його повного вираження.
8. Наприкінці віку цього Христос повернеться, щоб судити світ, щоб забрати Своїх членів, оволодіти землею і запровадити Своє вічне Царство.

9. Святі, що перемагають, будуть царювати з Христом у Тисячолітті, а всі віруючі в Христа прилучаться до божественних благословень у Новому Єрусалимі на новому небі й на новій землі навіки.
10. Усі віруючі повинні стояти за справжню єдність Тіла Христового, не розбиваючись на секти і не поділяючись.
11. Усі віруючі повинні стояти на цьому ґрунті єдності в кожній місцевості, визнаючи та приймаючи всіх віруючих у Христа як членів Його єдиної Церкви, яка виражає себе за місцем розташування і на практиці.

ПОЯСНЕННЯ ДО ТЕКСТІВ СВ. ПИСАННЯ

Тексти Св. Писання, головним чином, взяті з «Біблії, або книг Святого Письма», що з мови давньосередньовіснійської та грецької на українську наново перекладена Іваном Огієнком, 1955 р.

У деяких випадках для точної передачі змісту окремих виразів перекладу використані тексти з «Нового Завіту» (новий переклад Григорія та Діани Деркачів, 1990 р.), які в тексті позначені скороченням (НЗД).

В окремих особливо зазначених випадках наводиться буквальный переклад із давньосередньовіснійської або грецької мови.

Посилання на тексти Біблії відповідають скороченням, що прийняті в перекладі «Нового Завіту» Г. та Д. Деркачів.

СЛОВО ПРО ХРЕСТ

ПОМЕРТИ З ГОСПОДОМ ДЛЯ ГРІХА

(Цей розділ складається з двох статей, написаних Вочманом Ні і вперше опублікованих у журналі «Духовне світло» у Нанкіні в 1925 році. Перша стаття, що має заголовок «Померти з Господом для гріха», з'явилася в номері 27 цього журналу 10 червня 1925 року. Друга стаття, «Померти з Господом для свого «я», з'явилася в номері 28 цього журналу 10 серпня 1925 року.)

Коли Господь Ісус Христос був розп'ятий на хресті, Він помер не тільки за грішників, відкривши для грішників живий шлях, завдяки якому вони можуть отримати вічне життя і прийти до Бога, — Він також помер на хресті разом з грішниками. Якби дієвість хреста включала в себе лише аспект заміни, щоб грішники мали вічне життя і були спасені від загибелі, Божий шлях спасіння був би неповним. Причина цього в тому, що людина, яка була спасена вірою в Ісуса Христа (див. Дії 16), як і раніше, живе в цьому світі; її оточує безліч спокус. Більш того, диявол часто обманює її, і в ній постійно діє гріховна природа. Хоча вона отримала спасіння, вона ще не вільна від гріха в цьому віці. У неї нема сили перемогти гріх. Тому у Своему спасінні Господь Ісус повинен був здійснити два аспекти: спасти людину від покарання за гріх, а також спасти людину від сили гріха. Коли Господь Ісус помер на хресті за грішників, Він звільнив людину від покарання за гріх — вічного вогняного озера. Коли Господь Ісус помер на хресті ра-

зом із грішниками, Він звільнив людину від сили гріха — давній чоловік мертвий, і він уже не є рабом гріха. Гріх приходив не іззовні, а зсередини. Якби гріх приходив іззовні, то він не мав би над нами такої сили. Гріх проживає в нас. Тому він смертельний для нас. Спокуси приходять іззовні, а гріх проживає всередині. Оскільки всі у світі є нащадками Адама, кожен має природу Адама. Ця природа давня, стара, розтлінна і брудна; це природа гріха. «Мати» гріха знаходиться всередині людини, тому, коли приходять спокуси іззовні, внутрішнє відповідає на зовнішнє і результатом є багато гріхів. Усередині в нас є гордість (проте, іноді прихована), тому, як тільки приходив спокуса іззовні, приходив можливість загордитися, і ми починаємо гордитися. Усередині нас є заздрість, тому, як тільки приходив спокуса іззовні, ми бачимо, що інші кращі за нас, і починаємо заздрити. Усередині нас є дратівливість, тому, як тільки приходив спокуса іззовні, ми дратуємось. Усі гріхи, що скоює людина, виходять від давнього чоловіка всередині.

Цей давній чоловік дійсно нікчемний, непоправний, незмінний, безнадійний і невиліковний. Як Бог поводить з давнім чоловіком? Він розпинає його. Бог хоче дати нам щось нове. Давній чоловік має померти. Божі слова повелівають нам змити всі наші гріхи в дорогоцінній крові Господа Ісуса. «Кров Ісуса, Його Сина, очищає нас від усякого гріха». «...Хто любить нас, і хто звільнив нас від наших гріхів Своєю кров'ю» (досл.). Під гріхами тут розуміються гріхи як вчинки, що робляться людиною зовні. У Біблії ніде не говориться, що всередині нас давній чоловік має бути змитий. Боже слово ніде не говорить, що давній чоловік має бути змитий. (Кров Ісуса Христа змиває

наші гріхи, а не давнього чоловіка.) Давнього чоловіка необхідно розп'ясти. Таке слово Біблії.

Бог робить усе в цьому віці через Ісуса Христа. Він повинен покарати грішників, однак замість цього Він покарав Господа Ісуса, тому що Господь Ісус зайняв положення грішників і замістив їх. Бог хоче, щоб давній чоловік помер, але замість цього Він умертвив на хресті Господа Ісуса. Зробивши це, Він приніс усіх грішників разом з Господом Ісусом на хрест. Спочатку ми бачимо смерть, у якій ми замінені, потім — смерть, у якій ми беремо участь. Про це з усією ясністю говорить Біблія. Ісус Христос «помер за всіх, то й усі померли».

Цей момент слід підкреслювати, і його не можна з легкістю пропускати. Віруючий, тобто спасений, який визнає, що він грішник, і який вірить в Ісуса, повинен пам'ятати, що розп'яття його давнього чоловіка не є чимось незалежним від Господа Ісуса — воно відбувається в союзі з Господом Ісусом. Коли Господь Ісус помер, наш давній чоловік помер разом з Ним і помер у Ньому. Це пояснює невдачі багатьох людей. Часто віруючі намагаються розп'ясти свого давнього чоловіка власними зусиллями. Однак вони знову й знову виявляють, що давній чоловік, як і раніше, живий. Вони намагаються, здебільшою неусвідомлено, розп'ясти давнього чоловіка незалежно, самотійно, без Христа. Це неможливо. Якщо людина не помре з Господом Ісусом, не буде ніякого розп'яття давнього чоловіка. Давній чоловік розпинається разом з Господом Ісусом.

Нам не треба вмирати самотійно — ми вмираємо разом з Господом. Ми були хрещені «у смерть Його» (Рим. 6:3); «ми зрослися з Ним у подобі Його смерті» (Рим. 6:5, досл.); «ми померли з Христом» (Рим. 6:8);

«наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб стало недіючим тіло гріха, щоб ми вже не служили гріху як раби» (Рим.6:6, досл.). Ми не можемо розп'яти себе самі, і ми не помремо. Це «співрозп'яття» — факт, що звершився. Воно було звершене, коли Господь Ісус був розп'ятий на хресті. Смерть Господа Ісуса — це факт; те, що Господь Ісус помер за нас, — теж факт; і наше співрозп'яття разом з Ним — теж факт. Слово «розп'ятий», згідно з граматиною оригіналу, означає постійний стан; воно вжите в абсолютно доконаному часі, і це означає, що розп'яття нашого давнього чоловіка з Господом Ісусом — це дія, що відбулася раз і назавжди, коли Господь помер. Але який результат смерті з Господом? Яка мета? Ми знаємо з Рим 6:6, що в результаті цього було усунуте тіло гріха, а мета полягає в тому, щоб ми вже не служили гріху як раби. Використаймо ілюстрацію, щоб пояснити цей факт. Є три речі: давній чоловік, гріх і тіло гріха. Гріх подібний до пана, давній чоловік — до управителя, а тіло — до маріонетки. У гріха нема влади і сили захопити тіло гріха або спрямувати його до гріха. Гріх спрямовує давнього чоловіка; коли давній чоловік погоджується з цим, тіло стає маріонеткою. Тому доки живий наш давній чоловік, він залишається посередині. Наше тіло зовні, а гріх усередині. Гріх усередині спокушає давнього чоловіка, і пожадливість давнього чоловіка збуджується. Це призводить до того, що давній чоловік дає наказ тілу грішити і брати участь у переступах. Тіло неймовірно піддатливе; воно буде робити все, що йому скажуть. Воно не має влади над собою. Само по собі воно не може нічого робити; воно може лише діяти за наказом давнього чоловіка. Коли Господь спасає нас, Він не вбиває наше тіло і не руйнує корінь гріха. Замість цього Він розп'яв нашого давнього чоловіка із Собою на хресті.

Який результат розп'яття давнього чоловіка? Результат полягає в тому, що «стало недіючим тіло гріха». Грецьке слово, перекладене як «стало недіючим», означає «було незайнятим». Це означає, що без давнього чоловіка тіло гріха більше не може нічого робити. Раніше тіло гріха щодня функціонувало за наказом давнього чоловіка. Скоювання гріхів ніби стало його професією. Його єдиним заняттям було скоювання гріхів. Давній чоловік надзвичайно любив гріх; він хотів грішити, прагнув грішити і хотів робити гріховні речі; тіло йшло слідом за давнім чоловіком у тому, щоб грішити, і стало тілом гріха. Тепер, після того як Господь покінчив з давнім чоловіком і давній чоловік був розп'ятий, тіло гріха стає незайнятим; йому нічого робити. Коли давній чоловік був живий, професією і заняттям тіла гріха було щодня скоювати гріхи. Подяка Господу, цей безнадійний давній чоловік розп'ятий! Тіло гріха також втратило свою роботу! Хоча гріх, як і раніше, існує і, як і раніше, намагається бути паном, я вже не його раб. Хоча іноді гріх намагається спонукати тіло скоїти гріх, він не може прорватися, тому що Паном у новому чоловікові став Святий Дух. У результаті гріх більше не може примусити тіло грішити. Отже, мета, заради якої був розп'ятий давній чоловік і стало незайнятим тіло гріха в Рим. 6:6, полягає в тому, щоб «ми вже не служили гріху як раби гріха» (досл.).

Ми побачили ці три речі: один факт — «що наш давній чоловік розп'ятий з Ним», один результат — «щоб стало недіючим тіло гріха» і одну мету — «щоб ми вже не служили гріху як раби». Усі три пов'язані між собою і нероздільні. Ми знаємо факт, результат і мету. Але як нам досягти цього? Які умови нам необхідно виконати, щоб пережити смерть разом з Господом? Вірити. Крім віри нема жодної іншої умови.

Людина вмирає разом з Господом Ісусом так само, як вона приймає Його замісницьку смерть. Результат замісницької смерті Господа Ісуса — звільнення від вічного покарання — людина розділяє завдяки вірі, а не ділам. Так само людина розділяє результат смерті разом з Господом — свободу від гріха — завдяки вірі. Те, що Господь уже помер за вас, є фактом. Фактом є і те, що ви вже померли з Господом Ісусом. Якщо ви не вірите в смерть Христа за вас, ви не можете розділити дієвість цієї смерті — звільнення від покарання. Так само, якщо ви не вірите у вашу смерть із Христом, ви не можете прийняти дієвість смерті з Ним — свободу від гріха. Усі, хто вірить у замісницьку смерть Христа, спасені, а всі, хто вірить у свою смерть із Христом, перемогли. Щоб розділяти смерть Господа Ісуса, потрібна віра. Це стосується і того аспекту смерті, в якому ми замінені, і того аспекту, в якому ми беремо участь. Бог вимагає, щоб ми вірили. Нам треба вірити в смерть Господа за нас і в Його смерть з нами. У Рим. 6:11 сказано: «Так і ви — визнавайте, що ви мертві для гріха» (досл.). Слово «визнавайте» надзвичайно важливе. Часто нам хочеться «почути», чи мертвий наш давній чоловік. Нам хочеться «відчути», чи мертвий наш давній чоловік. Якщо ми спробуємо почути чи відчути, наш давній чоловік ніколи не вмере в нашому переживанні. Наш давній чоловік не вмирає від того, що ми «відчуваємо» чи «почуваємо». Чим більше ми «відчуваємо», тим більше ми помічаємо, що наш давній чоловік не мертвий, а чим більше ми «почуваємо», тим більше ми бачимо, що наш давній чоловік, як і раніше, живий. Давній чоловік розпинається не з допомогою «відчуттів» чи «почуттів». Давній чоловік переживає розп'яття завдяки тому, що ми «визнаємо». Що озна-

чає визнавати? «Визнавати» — це вчинок віри; «визнавати» — це застосування віри; «визнавати» — суд волі і виконання волі. Слово «визнавати» цілком протилежне словам «відчувати» й «почувати». Коли людина «відчуває» й «почуває», це пов'язано з її почуттями, а коли вона «визнає», це пов'язано з вірою і волею. Тому розп'яття нашого давнього чоловіка не треба відчувати. Неправильно говорити «Я не почувую, що мій давній чоловік мертвий». Помер ваш давній чоловік чи ні, залежить не від ваших почуттів, а від того, чи вважаєте ви, що це так.

Як ми «визнаємо»? Визнавати себе мертвим для гріха — значить визнавати себе вже розп'ятим. Це означає визнавати, що наш давній чоловік уже був розп'ятий і що хрест Господа Ісуса — це хрест для вашого давнього чоловіка; це означає визнавати, що смерть Господа Ісуса — це смерть вашого давнього чоловіка, і визнавати, що, коли дев'ятнадцять століть тому помер Господь Ісус, помер і ваш давній чоловік. Давній чоловік уже розп'ятий на хресті разом з Господом. Це факт, факт, що звершився. В очах Бога наш давній чоловік мертвий. Тепер ми визнаємо, що наш давній чоловік мертвий. Якщо ми визнаємо у своєму серці те, у що віримо, Бог звершить усе це. Більш того, ми повинні використати свою волю, щоб визнавати себе мертвим для гріха. Тоді ми вже не будемо рабами гріха. Визнавати — це і дія, і позиція. Дія — це щось однократне, а позиція — це щось постійне. Дія — це однократний вчинок, спрямований до чогось, а позиція — це постійна оцінка чогось. Ми повинні визнавати себе мертвими для гріха. Це означає, що ми повинні зробити певний крок до того, щоб визнавати себе мертвими для гріха. Після цього ми повинні постійно стояти на тому, що ми мертві для

гріха. Дія — це початок, а позиція — продовження. У нашому житті має бути принаймні один момент перед Богом, після якого ми з усією певністю починаємо визнавати себе мертвими з цього дня і цієї години. Після цього конкретного моменту ми повинні щодня зберігати цю позицію; ми повинні з усією певністю визнавати себе мертвими для гріха і проголошувати це. Причина невдач багатьох людей полягає ось у чому: вони визнали себе мертвими для гріха і прийняли слово про те, що вони померли з Господом на хресті. Однак вони думають, що це відбувається раз і назавжди і що, після того як вони визнали себе мертвими, у них не повинно бути проблем. Вони думають, що смерть давнього чоловіка подібна до фізичної смерті: коли фізичне тіло вмирає, людина стає мертвою. Вони не розуміють, що в духовній сфері це не діє. Нам треба щодня і щогодини визнавати себе мертвими з Христом. Варто віруючому перестати визнавати, як його давній чоловік, з точки зору переживання, перестане бути мертвим. Ось чому в багатьох складається враження, що їхній давній чоловік воскрес. Якби це можна було б вирішити раз і назавжди, нам не треба було б пильнувати. Але ми знаємо, що нам необхідно пильнувати. Нам треба вправлятися і пильнувати кожної миті. Так само, визнавати нашого давнього чоловіка мертвим треба постійно й безперервно. Якщо Божі діти знатимуть про це, вони уникнуть багатьох невдач.

Займати таку позицію — означає не використовувати розумові здібності свого розуму, а постійно дивитися на себе з певної точки зору, використовуючи свою волю. Людина повинна вміти визнавати себе мертвою як свідомо, так і неусвідомлено. Божим дітям часто важко це зробити. Досить часто вони думають,

що «забули» визнавати. Вони використовували не той орган. Визнавати — означає використовувати волю, а не боротися в розумі. Перемагаєте ви чи ні, залежить від того, чи зайняли ви цю позицію, чи визнаєте ви себе мертвими. Усе залежить не від того, чи пам'ятаєте ви, що вам треба визнавати. Якщо ви будете використовувати свою волю з допомогою Святого Духа, щоб залишатися на позиції смерті, ви виявите, що займаєте цю позицію і свідомо, і несвідомо. Ваша позиція залишається тією ж, незалежно від того, пам'ятаєте ви чи ні. Звичайно, у нашого розуму є своя частка, але ми не повинні дозволяти розуму впливати на нашу волю. Воля повинна управляти розумом і примушувати його допомагати волі зберігати цю позицію.

Таким чином, щодня і щогодини, свідомо і несвідомо, чим би ми не займалися, ми завжди повинні стояти на основі хреста і визнавати нашого давнього чоловіка мертвим. У цьому полягає секрет перемоги над гріхом і дияволом. Гріх і диявол пов'язані один з одним. Якщо гріх не зможе бути нашим царем, у диявола автоматично не буде жодної підстави в наших серцях.

Якщо віруючі зрозуміють і приймуть істину про хрест, віруючих, що відпали, тих, що зазнали поразки, буде не так багато. Щоб постійно перемагати, необхідно постійно стояти на основі хреста.

Проте це не означає, що, після того як ми «визнали» давнього чоловіка мертвим, розпочавши дію і зайнявши позицію, гріх буде усунутий і знищений. Поки ми в тілі, гріх, як і раніше, з нами. Говорити, що гріх може бути знищений у цьому житті, — означає йти врозріз із вченням Біблії. Ми можемо умертвити нашого давнього чоловіка, вірячи в хрест Господа на

Голгофі, і ми можемо зробити так, що наше тіло стане безсилим, висохлим і паралізованим, подібно до мертвого; але ми ніколи не зможемо знищити гріх. Варто нам стати безтурботними, перестати пильнувати і зійти з позиції голгофської смерті, як наш давній чоловік знову стане активним і почне виявляти свої владу й силу. Сатана весь день шукає можливості привести його в дію. Якщо двері трохи прочиняться, він постарается відтворити його початкове положення.

Як же нам у такому разі треба пильнувати й бути напоготові, щоб наш давній чоловік ніколи не воскрес! Та хіба це не дуже важко? Звичайно, плоть вважає, що це важко. Тому, щоб хрест працював у віруючих, вони повинні отримувати зміцнення Святого Духа. Хрест і Святий Дух невіддільні. Хрест робить можливою перемогу віруючих над гріхом; Святий Дух робить дійсним у житті віруючих те, що звершив хрест. Віруючий, що хоче бути звільненим від гріхів, не повинен виявляти турботу про плоть; він повинен пильнувати і повинен бути готовий заплатити чим завгодно. Він повинен менше надіятися на себе і більше покладатися на Святого Духа. У людини це неможливо, у Бога нема нічого неможливого.

Смерть на хресті відрізняється від будь-якої іншої смерті. Ця смерть є надзвичайно болісною і повільною. Тому, якщо ми дійсно будемо визнавати себе мертвими і візьмемо хрест Господа як власний хрест, це буде болісно для нашої плоті і вона буде нещасна. Господь Ісус, перед тим як померти, висів на хресті шість годин; Його смерть була дуже повільною. У житті християн переживання співрозп'яття часто подібне до цих шести годин. Коли Господь Ісус був на хресті, якби Він захотів, у Нього була б сила зійти з хреста.

Те саме стосується і тих, хто розп'ятий разом з Господом. Коли людина дозволяє своєму давньому чоловікові зійти з хреста, її давній чоловік сходить з хреста. Ми вішаємо давнього чоловіка на хрест тим, що визнаємо його мертвим. Якщо людина зберігатиме цю позицію і стоятиме на тому, що давній чоловік мертвий, давній чоловік буде так само безсилий, як і мертвий. Але варто тільки людині розслабитися, як давній чоловік знову стає активним. Багато Божих дітей часто дивуються, чому їхній давній чоловік постійно воскресає. Вони забувають, що смерть через розп'яття є повільною.

Сатана пильнує; він використовує кожну можливість, щоб воскресити давнього чоловіка і примусити віруючих скоїти гріх. Коли ви перестаете пильнувати, приходять його спокуса й обман. Коли приходять зовнішні спокуса й обман, давній чоловік усередині дуже швидко реагує. У такий час людині треба знову повернутися до основи хреста і знову визнавати себе мертвою. Їй треба почекати (визнаючи себе мертвою), щоб Святий Дух застосував до неї силу хреста, до того часу, поки спокуса втратить свою притягуючу силу. У кожного віруючого повинно бути це надприродне переживання. Коли він уже ось-ось зазнає поразки, йому треба знову повернутися до хреста і визнавати себе мертвим; тоді він переживе, що до нього надходить сила, яка зберігає його і зміцнює його, щоб протистояти спокусі. Проте, хіба не буває так, що іноді ми знову й знову визнаємо себе мертвими і при цьому не бачимо ніякого результату, а замість цього грішимо? Це переживання багатьох. Це означає, що ви «визнаєте» неправильно. Якщо ви дійсно будете визнавати себе мертвими, ви виявите, що до вас надходить надприродна сила. Ми повинні

пам'ятати, що, коли ми «визнаємо», ми не просто говоримо устами: «Я мертвий, я мертвий» і не просто думаємо сам про себе: «Я мертвий, я мертвий». Це суд вашої волі — визнавати себе мертвим і зберігати цю позицію, коли ви визнаєте з віруючим серцем. Можна сказати, що це рішення вашої волі, яким ви проголошуете: «Я мертвий». Іншими словами, спочатку ви готові вмерти, потім ви визнаєте себе мертвим. Нам треба навчитися визнавати волею і вірою.

Якщо ми дійсно стоїмо на Рим. 6:11, ми будемо постійно переживати звільнення від гріха. Коли віруючий уперше займе цю позицію, Сатана навмисно спробує викликати бурю і примусити віруючого відчувати, що це вище за його здібності. У такий час він повинен спокійно покладатися на те, що Святий Дух застосує до нього силу хреста. Не боріться. Не турбуйтеся. Не думайте, що спокуса надто велика, і не звеличуйте ворога через це. Ви повинні визнавати себе мертвими для гріха. У хреста є сила перемогти світ.

Якщо ми іноді будемо, на жаль, зазнавати невдачі, ми повинні тим більше підніматися і більше покладатися на силу хреста. Святий Дух приведе нас до перемоги в Господі Ісусі. Брати, «гріх не буде над вами панувати, бо ви... під благодаттю» (досл.)!

ПОМЕРТИ З ГОСПОДОМ ДЛЯ СВОГО «Я»

У нашому переживанні смерть для нашого «я» — це щось більш глибоке і таке, що вимагає більшої зрілості, ніж смерть для гріха. Звичайно діти Божі багато уваги приділяють перемозі над гріхами. Вони багато страждають від шкоди, що завдає гріх. Вони дуже добре знають, що, після того як вони згрішать, їхнє відроджене життя засмучується через зло і гіркоту

гріха. Вони вкусили це, і вони дуже надіються перемогти гріх і більше не служити гріху як раби. Тому, після того як вони отримали світло й усвідомили, як померти з Господом і як вважати себе мертвими для гріха, вони покладаються на силу Святого Духа і починають серйозно визнавати себе мертвими і дозволити перемозі на хресті виражатися в їхніх серцях і через них. Проте часто їм чогось не вистачає: після того як вони пережили перемогу над гріхом, вони думають, що це найвища форма життя і що немає нічого вищого. Вони приділяють надто багато уваги своїм гріхам. У результаті, варто їм перемогти їх, як вони задовольняються. Ми повинні звертати увагу на свої гріхи, і віруючі не повинні легковажити своїми гріхами. Перемога над гріхами — це основа всієї праведності і ключ до належного християнського життя. Якщо гріх володарює над нами, ми не можемо чекати якогось духовного успіху. Але це не означає, що ми можемо зупинитися на перемозі над гріхом, провести ризику і назвати її кінцем нашого руху вперед. Ми повинні знати, що це лише перший крок відродження християнина. Попереду в нас ще довгий шлях. Не вважайте це кінцем! Після перемоги над гріхом перед віруючими відразу ж постає інша проблема — як перемогти своє «я».

Віруючі часто неправильно розуміють справжнє значення нашого «я». Дехто плутає наше «я» з гріхом. Вони визнають своє «я» гріхом і думають, що його треба умертвити. Звичайно, у нашого «я» і гріха багато спільного, але наше «я» — це не гріх. Вони вимірюють свою зовнішню поведінку тим же мірилом, яким вони вимірюють гріх. Усе, що вони вважають неправильним, вони осуджують як гріх, вважають його своїм «я» і «матір'ю» гріха і думають, що це

необхідно розп'ясти. Вони не розуміють, що, яким би поганим не було наше «я», воно не завжди зле. Справді, усе, що виходить від «матері» гріха, являє собою гріх і є розтлінним і занечисченим; справді, усе, що виражене «матір'ю» гріха через наше «я», ніяк не може бути добрим. Однак іноді, коли наше «я» виражене, воно може виглядати дуже добрим в очах людей і може здаватися дуже добродішним, дуже добрим і дуже праведним. Якщо ми візьмемо мірило, яким ми вимірюємо гріх, для вимірювання нашого «я», ми напевно знищимо злу частину нашого «я» і залишимо добру її частину — добру, звичайно, з людської точки зору. Оскільки віруючі не знають про джерело нашого «я» і не розуміють, що воно може зробити не тільки те, що і Бог, і людина осуджують як зло, але і те, що багато людей вважають добром, вони залишаються у сфері свого «я» і не можуть увійти в насолодження повним і багатим життям Бога. Сатана надзвичайно підступний; він приховує цей факт і залишає віруючих у темряві, роблячи так, що вони задовольняються переживанням перемоги над гріхом і перестають шукати більш високого переживання — переживання перемоги над своїм «я».

Життя нашого «я» — це просто наше природне життя. Падіння Адама вплинуло на природне життя, і воно стало дуже розтлінним. У результаті падіння Адама людина придбала гріховну природу. Ця гріховна природа тісно переплетена з природним життям, тобто нашим «я». Наше «я» — це просто наше «его», це те, що складає нашу індивідуальну особистість. Іншими словами, це наша душа. Оскільки гріховна природа настільки тісно пов'язана з нашим «я», їх важко розділити, коли вони діють, тобто під час скоювання гріхів. Вони настільки поєднані, що, як тільки

«мати» гріха починає рухатися, наше «я» погоджується і виконує її волю, і людина скоює зовнішній гріх.

Звичайно, ми ніколи не зможемо з усією ясністю розділити наше «я» і гріх. У невіруючого його «я» і гріх єдині, і їх дуже важко розділити. Його «я» уже здатне грішити самостійно. Але гріх, маючи силу, впливає на його «я», володарює над його «я», пригнічує його «я» і примушує його «я» винаходити різні способи грішити. Будучи під впливом падіння Адама, наше «я» надзвичайно розтлінне. Коли воно співпрацює з гріхом, у них дуже мало причин для розбіжностей. Хоча іноді совість слабо протестує, цей протест настільки скороминучий і слабкий, що дуже швидко зникає. Наше «я» і гріх співпрацюють одне з одним настільки добре, що у невідроджених людях вони змішані воедино. Для них гріх — це втілення «я». Для них «я» — це просто багато пороків, які виявляються в житті упалої людини; це лише корінь, гілки і листя гріха. Для них їхнє «я» — не тільки джерело гріха, але і саме життя гріха. Для них гріх — це їхнє «я», а їхнє «я» — це гріх. Після відродження, на початковій стадії християнського життя, людина виявляє, що їй, як і раніше, важко розрізнити в переживанні гріх і своє «я». Пізніше, у міру того як вона отримує більше благодаті від Бога і в міру того як у ній більше виявляються робота хреста і сила Святого Духа, вона починає відділяти гріх від свого «я». Просуваючись у християнському житті, Божі діти поступово починають відрізнити своє «я» від гріха. Ті, хто пережив Рим. 6:11, зрозуміють, що людина може перемогти гріх, але при цьому не перемогти своє «я». Для віруючих, що просунулися вперед у житті, перемога над гріхом проста, у той час як перемога над їхнім «я» дуже важка. Якщо у віруючого є повне

переживання перемоги над своїм «я», він досяг життя, яке було в апостолів.

Життя нашого «я» — це просто душевне життя. Наше «я» — це наша особа і все, що міститься в нашій особі. Із нашого «я» виростають наші особисті погляди, смаки, думки, бажання, схильності, любов і ненависть. Життя нашого «я» — це сила, за допомогою якої живе людина. Ми маємо постійно пам'ятати, що наше «я» — це просто ми плюс наші переваги. Життя нашого «я» є природною силою, за допомогою якої ми робимо добро і творимо діла. Наше «я» являє собою життя, тому що воно живе у віруючих, чие «я» ще не було видалене. Навіть у віруючих, які померли для свого «я», воно часто намагається воскреснути. Життя нашого «я» — це життя, що сконцентроване на «я» людини.

Після того як хрест попрацює над віруючим стосовно гріха, тіло гріха буде паралізоване і більше не зможе діяти. Проте, оскільки життю нашого «я» не було приділено ніякої уваги, воно ще живе. На цьому етапі життя нашого «я» подібне до життя Адама до падіння. Воно не було духовним, тому що воно не було перетворене плодом дерева життя; воно не було плотським, тому що воно не згрішило. Воно належало собі і тому могло грішити, якби захотіло грішити, і могло бути духовним, якби захотіло бути духовним. У такому самому стані перебуває життя віруючих на цьому етапі. Воно не є духовним, тому що дух віруючого ще не вільний, і воно ще не досягло ходіння згідно з Божим вищим життям. Воно не є плотським, тому що людина прийняла те, що звершив хрест, і вважає себе мертвою для гріха. Це повна свого «я», душевна, природна і неперетворена людина. Якщо вона втратить обережність, вона упаде і занечиститься гріхом

плоті. Якщо вона піде вперед і стоятиме на тому, що звершив хрест, вона стане повністю духовною. Проте, якщо віруючі залишаються у сфері свого «я», вони, здебільшого, падають і часто стають плотськими.

На цьому етапі віруючі перебувають у найуразливішому стані у своєму християнському житті. З одного боку, вони мають захистити себе від падіння; з другого — вони мають прийняти рішення робити практичні праведні діла. У такому разі небезпека полягає в тому, що можна робити добро своїми силами. Це не обов'язково буде очевидно; часто це буває дуже непомітно і приховано. Іноді Богу потрібно багато часу, щоб показати віруючим, що вони, як і раніше, перебувають у своєму «я» і, як і досі, намагаються виконати Божу волю своїми власними силами.

Наше «я» включає в себе багато речей. До нього входять наші воля, почуття, любов і розум. Наше «я» — це наше «его». Життя нашого «я» — це сила, за допомогою якої ми живемо. Наше «я» також є нашою душею; це орган. Життя нашого «я» — це життя душі; це сила, що приводить у рух цей орган. Коли людина перебуває у своєму «я», життя її «я» вкладає силу, силу її «я», у різні частини людини — волю, почуття, любов, розум і так далі — і примушує людину робити добро і працювати. Її воля досить сильна, щоб протистояти зовнішнім спокусам. Її почуття роблять людину радісною, і людина думає, що Бог дуже близький до неї. Її любов до Господа є глибокою і щирою. Її розум підказує їй багато чудових біблійних учень і багато методів для здійснення Божої роботи. Але, зрештою, усе це робиться людським «я», а не духовним життям Бога. У цей час Бог часто дає віруючим особливу благодать, щоб вони отримали багато чудових дарів. Бог дає ці дари з надією, що людина,

усвідомивши, що всі ці дари виходять від Бога, повністю повернеться від себе до Бога. Однак у переживанні віруючий робить просто протилежне тому, що задумав Бог. Він не тільки не повертається повністю до Бога, але й починає використовувати ці дари заради власної мети. У результаті ці дари стають засобом, за допомогою якого продовжується життя його «я». Тому Богу доводиться працювати багато днів і років, щоб людина відмовилася від себе і повністю повернулася до Нього.

Після того як Бог приведе віруючого до глибокого усвідомлення порочності його «я», той захоче умертвити своє «я». Але як умирає наше «я»? Тільки з допомогою хреста. Ми повинні прочитати два уривки з Писання, щоб зрозуміти зв'язок між хрестом і нашим «я».

«Я розп'ятий з Христом» (Гал. 2:19).

«Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мою йде» (Лк. 9:23).

Те, про що говориться в Гал. 2:19, звершене раз і назавжди. Після того як ми зрозуміємо, що наше «я» необхідно помістити на хрест, ми повинні вірою з усією певністю визнати, що ми розп'яті з Христом. Займеннику «я» у цьому вірші відповідає грецьке слово «его», що означає наше «я». Щоб умертвити наше «я», є тільки один шлях — хрест. Ми також маємо звернути увагу на слова «з Христом». Розп'яття нашого «я» — це не незалежна дія віруючих. Віруючі не розпинають своє «я» на хресті самостійно своїми силами. Розп'яття нашого «я» здійснюється у поєднанні з Христом і разом із Христом. Це не означає, що ми допомагаємо Христу помістити наше «я» на хрест. Це означає, що Христос уже звершив цей факт,

і я просто визнаю цю дійсність і вірю в неї. Головне, на чому тут треба зосередитися, — це Христос. Ось чому тут говориться: «Я розп'ятий з Христом»; тут не сказано: «Христос розп'ятий зі мною». Справа не в тому, що ми хочемо умертвити своє «я», а Христос просто приєднується до нас. Навпаки, саме Христос у Своїй смерті приніс наше «его», наше «я», на хрест і прибив цвяхами його до хреста. Тому я не розпинаю своє «я» знову — я лише визнаю факт. Слово «розп'ятий» показує, що це факт, а не побажання. Жити таким життям, що вмирає для свого «я», — це щось можливе, реальне і досяжне. Апостоли вже в давнину мали таке життя — їхнє «я» пройшло через випробування. Тому ми теж можемо мати таке життя. Проте нам треба пам'ятати, що у вірші сказано «розп'ятий з», а не «розп'ятий один». Без Господа ми не можемо робити нічого. Розп'яти своє «я» силами свого «я» — нездійсненне завдання, і зробити це неможливо. Якщо ми не поєднаємося з Господом у Його смерті, наше «я» ніколи не вмере. Христос у Своїй смерті сам один приніс усе давнє створіння з усіма його частинами на хрест. Якщо ми намагаємося знайти інший шлях крім Господнього і намагаємося звершити щось крім того, що звершив Господь, ми не тільки є нерозумними, але й марнуємо час. Тому нам треба робити тільки одне — приходити до Господа з повною переконаністю віри й усвідомлювати, що все, звершене Господом, належить нам; услід за цим ми повинні молитися, щоб Святий Дух застосував до нас роботу Господнього хреста і явив цю роботу через нас.

Ми повинні прийти до Бога, щоб осудити своє «я», і все віддати Йому. Духом Господнім ми повинні умертвити все, що входить у життя нашого «я». Ми повинні сказати Богу: «Віднині вже не я, уже не мої

переваги, думки, смаки або упередження. Я готовий помістити все це на хрест. Віднині я буду жити тільки згідно з Твоєю волею. О Господи! Не я... а Ти». Ми повинні підкоритися Господу таким чином — умертвити все, що в нас є. Але це не означає, що починаючи з цього моменту наше «я» буде знищене. Наше «я» не може бути знищене і не буде знищене — воно існує завжди. Чому ж у такому разі ми говоримо, що наше «я» необхідно прибити цвяхами до хреста? Тут ми повинні знати одну важливу річ: питання, що стоїть перед нами, пов'язане з духовним життям. У цьому питанні нам необхідно приділяти більше уваги духовному переживанню, ніж буквальній точності. Існує безліч речей, на перший погляд таких, що суперечать одна одній у семантиці і, здавалося б, несумісних. Однак у сфері духовного життя вони дуже гармонійно узгоджуються і співіснують без якихось труднощів. Те ж саме відбувається і тут. Підійшовши до цього з буквальної точки зору, ми можемо запитати: якщо наше «я» уже мертве, чому воно не може бути знищене? Ми повинні знати, що під словом «мертве» тут мається на увазі свого роду процес у духовному переживанні. Те, що наше «я» мертве, не означає, що віднині воно не існує. Це означає, що наше «я» з цього моменту буде підкорятися Богу, що воно не дозволить узяти верх своїм перевагам, а дозволить хресту розп'ясти всі свої егоїстичні думки і дії і покласти їм край. Коли ми говоримо, що життя нашого «я» більше не управляє нашим «я», це означає, що життє, яке утворюється від життя нашого «я», мертве і що вже нема життя нашого «я» і життєя нашого «я», а залишається тільки оболонка нашого «я». Наше «я» включає в себе волю, почуття, розум і так далі. Це не означає, що коли ми повіримо в розп'яття нашого

«я» з Христом, наші воля, почуття, розум і так далі будуть усунуті! Неможливо знищити здібності, що складають суть людини, просто увірувавши у своє розп'яття з Господом! Померти з Господом — просто означає більше не дозволяти своєму «я» бути господарем, більше не діяти згідно зі своїми власними волею, почуттями і думками і більше не дозволяти життю свого «я» робити те, що воно хоче; це означає дозволити Духу Господньому правити над усім, що входить у наше «я», щоб людина слухалася Божого життя всередині. Якщо наше «я» не мертво, воно не підкориться Святому Духові. Варто нашому «я» зійти з хреста, як воно відразу ж займе своє колишнє положення. У віруючих нема ні сили, ні можливості підкорити себе. Послання до галатів 2:19 проливає багато світла на це положення. «Я [моє «я»] розп'ятий з Христом... і тим життям, яким я тепер живу в плоті...» (досл.). Хіба Писання не говорить тут про це з усією ясністю? У своєму першому реченні Павло цілком ясно показав, що його «я» розп'яте на хресті, проте, хіба він не сказав у другому реченні, що його «я», як і раніше, існує? Тому розп'яття нашого «я» не означає знищення нашого «я» — воно означає, що наше «я» перестає діяти і дозволяє Господу бути Господарем. Це має бути дуже ясно.

Усе, про що говорилося вище, було досягнуто раз і назавжди. Та чи достатньо нам повірити один раз, що ми розп'яті з Христом? Чи вирішить це проблему раз і назавжди? Це приводить нас до другого уривку із Писання: «...хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде» (Лк. 9:23). Цей вірш показує, що три речі, які ми маємо робити, — це не три речі, а одна, розділена на три етапи. Перший етап — зректися себе, тобто свого «я». Зрек-

тися — означає відхилити, відкинути, зневажити і не визнавати чийсь вимоги. Значення зречення свого «я» полягає в тому, що ми не дозволяємо більше нашому «я» бути паном. Цей етап являє собою конкретний крок; він полягає в тому, що ми віримо з усією певністю, що ми розп'яті з Христом. Щоб підтримувати роботу цього етапу, ми повинні здійснювати другий етап — «щоденно» брати свій хрест. Це означає, що, оскільки ми одного разу добровільно поклали своє «я» на хрест і не дозволяємо йому більше бути паном, ми повинні постійно, щодня, зрікатися свого «я». Зрікатися свого «я» слід «щоденно» і безперервно. Неможливо зректися свого «я» раз і назавжди. Господь повинен щодня давати нам хрест, щоб ми щодня несли його. Наше «я» постійно наготові, і Сатана, що використовує наше «я» у своїх інтересах, також діє безупинно. Наше «я», що миті шукає можливості зайняти колишнє положення і не упустить ані найменшої можливості зробити це. Тому надзвичайно важливо нести хрест щоденно. Саме тут нам треба бути пильними. Ми повинні «щоденно» і щомиті нести хрест, який Господь дав нам; ми повинні постійно визнавати, що хрест Господа — це наш хрест, і не давати нашому «я» жодної можливості щось зробити і не дозволяти йому зайняти якесь положення. Третій етап полягає в тому, щоб іти слідом за Господом, тобто з позитивного боку поважати Господа як Господа і бути цілком покірним волі Господа. Тоді в нашого «я» не буде жодної можливості розвинути себе. Ці три етапи основані і сконцентровані на хресті. Перший етап — зректися себе — стосується негативного боку. Другий етап — узяти свій хрест — стосується як негативного, так і позитивного боку. Третій етап — іти слідом за Господом — стосується позитивного боку.

Учення цих двох уривків не слід розділяти. Якщо ми розглянемо їх разом і здійснюватимемо їх на практиці разом, у нас увесь час буде переживання перемоги. Однак ми повинні дозволити Святому Духові робити в нас Свою роботу, а також дозволити звершеній роботі хреста укоренитися в нас.

Звичайно ми з великим бажанням готові віддати Христу все своє погане, брудне, гріховне й сатанинське, щоб це виявилось прибитим цвяхами до хреста разом з Ним. Ми дуже хочемо звільнитися від усього поганого в нашому «я». Проте часто наша проблема полягає в тому, що ми хочемо залишити те добре, що є в нашому «я». В очах Бога наше «я» повністю розтлінне, і на нього глибоко вплинуло падіння Адама. З точки зору Бога, Він не може ні зцілити життя нашого «я», ні виправити його. Є тільки один шлях — розп'ясти його з Христом на хресті. Світ готовий відмовитися від усього і готовий навіть пожертвувати своїми грошима або часом, але йому важко зректися свого «я» і розп'ясти його. Ми завжди вважаємо, що наше «я» не таке вже й погане. Це людська точка зору. Звичайно, у природної людини нема наміру зберегти тільки добрі риси свого «я». Проте, людина неусвідомлено зберігає тільки добру частину свого «я» та умиряє погану його частину. Ми не розуміємо, що наше «я» може бути або повністю живим, або повністю мертвим. Якщо зберегти живою добру частину свого «я», нема ніякої гарантії, що погана частина нашого «я» буде мертвою. Тому віруючим треба засвоїти цей серйозний урок. Вони мають бути готові розп'ясти з Христом не тільки погану, але й добру частину свого «я». Природне «я» багатьох людей є чесним від народження. Дехто дуже терплячий, а інші повні любові. Таким людям дуже важко умертвити

усе своє «я». Вони підсвідомо залишають свої чесність, терпіння й любов і дозволяють усьому іншому — поганому — бути розп'ятим із Господом. Бог повинен показати цим віруючим, що самі по собі вони не надійні. Тільки тоді вони підкоряться Господу. Тут ми можемо чогось навчитись у Петра. До того як він пережив смерть і воскресіння Христа і наповнення Святим Духом, він справді вважав, що його любов до Господа була правильною. Та, чи була виконана його обіцянка померти з Господом? Невдача Петра була викликана тим, що він покладався цілком на себе; він покладався на свої позитивні якості. Проте він не розумів цього. Зрештою, важко усвідомити своє «я». Ми повинні довіряти тому, як нас оцінює Бог, і помістити своє «я» на хрест.

Якщо ми подумаємо про те, як Бог оцінює світ, у нас буде більше впевненості в цьому факті. Бог сказав: «Нема праведного ані одного» (Рим. 3:10). З точки зору світу, хіба дійсно нема жодного праведного? Згідно з точкою зору світу, існує досить багато праведних людей! Бог вважає, що нема жодного праведного, з однієї причини: вся їхня праведність вироблена ними самими. Природа Адама глибоко розвиває людське «я». «Хіба джерело з одного й того ж отвору вивергає солодке й гірке?» (Як. 3:11, досл.). На думку людини, вона має те, що світ вважає праведністю. Проте, «не розуміючи [не знаючи — досл.] праведності Божої і намагаючись постановити свою власну праведність, вони не покорилися праведності Божій» (Рим. 10:3). Самоправедні люди не є праведними. Вони також грішники, приречені на загибель. Праведними є тільки ті, хто приймає всю особу Господа Ісуса.

Ми можемо розглянути ще один уривок зі Слова, в якому говориться, що, перед тим як принести добрий

плід, ми повинні умертвити все добре, що є в житті нашого «я». Але цей уривок пов'язаний не стільки із самим нашим «я», скільки з життям нашого «я».

«Якщо зерно пшениці не впаде в землю, і не помре, воно існує одне, а якщо помре, то приносить багато плоду» (Ін. 12:24, досл.). Тут Господь звертається до Своїх віруючих. Тому це слово є закликком. «Хто служить Мені, хай іде той за Мною» (Ін. 12:26). Сказавши це, Він не покинув нас у темряві — Він додав пояснення: «Той, хто любить свою душу-життя, той загубить її [тобто не приносить плоду у вічності]; а той, хто ненавидить свою душу-життя в цьому світі, збереже її [тобто не буде безплідним] у вічне життя» (досл.). У цьому вірші вжито два різних слова, що означають життя: перше («хто любить свою душу-життя») означає душевне життя, а друге («у вічне життя») — духовне. Учення, що міститься тут, показує, що життя нашого «я» має бути умертвлене.

Життя дуже дорогоцінне. Можна розстатися з усім, крім життя. Проте тут є заклик загубити наше життя. Ми маємо життя нашого «я» від народження; воно є правомочним і добрим. Але Господь вимагає, щоб ми умертвили його.

Що являє собою це життя? Це природне життя, життя, яке ми розділяємо з усіма тваринами, життя, що має рухливість. Це життя керує нашими розумом, любов'ю і почуттями. Це життя управляє всіма здібностями нашого тіла. Це життя управляє всіма частинами нашої істоти. Хоча нема нічого неправильного в тому, щоб використовувати свій розум, любов і почуття, це керуюче життя, життя, що походить від природного народження, не є духовним життям. Якщо духовне життя не стане вираженням і рушійною силою всіх здібностей віруючих, віруючий «втрапить» своє життя, тобто ніколи не буде приносити плід.

Це життя нашого «я» є красивим і привабливим. Наш Господь використовує як ілюстрацію пшеницю. Зовнішня оболонка пшеничного зерна дуже приваблива. За кольором вона золотисто-жовта. Хоча зерно красиве, воно некорисне, якщо залишається тільки зерном. Воно повинно бути відділене від своїх товаришів і впасти в землю (або впасти в землю разом з ними) — темне, приховане місце страждання — і померти там. Якщо воно помре, воно втратить свою красу і все, що в нього є. Люди вже не будуть захоплюватися ним, як раніше.

Якщо ми справді хочемо померти і якщо ми справді помremo, ми втратимо захоплення людей. Наша природна краса буде знищена. Можливо, раніше наш розум міг висувати багато нових міркувань і теорій. Коли наше «я» помре, ми повинні будемо чекати вказівок і водійства Господа і не осмілимося більше покладатися на свій розум. Можливо, раніше в нас була любов, і ми могли любити багатьох. Можливо, ми спонукали себе любити Господа. Коли наше «я» помре, ми повинні будемо дозволити Господній любові любити через нас, а також дозволити Святому Духові просочити наші серця Господньою любов'ю. Ми не осмілимося дозволяти своїй природній любові рухати нами. Можливо, раніше в нас були почуття, і при бажанні ми могли бути радісними, злими, сумними і щасливими; ми могли єднатися з Господом через наші почуття і відчувати Його радість. Після смерті нашого «я» ми повинні будемо дозволити Господу керувати нашими почуттями. Ми будемо сумними, коли Господь сумний. Ми будемо щасливі, коли Господь щасливий. Ми повинні будемо дати Господу волю дій у нас. Хоч іноді ми не будемо відчувати Господа, ми все одно повинні залишатися вірними і не міняти своєї

позиції. Ми не будемо змінюватися через свої почуття. Те, що здавалося корисним нам раніше, ми визнаємо за втрату заради Христа. Коли ми помираємо з Господом для гріха, ми відкидаємо все протизаконне. Коли ми розпинаємося з Господом для свого «я», ми відкидаємо все законне. Це справді важкий крок. Бузька брама й утруднений шлях, і мало тих, хто знаходить їх.

Якою смертю є ця смерть? Це смерть на хресті. Господь сам сказав це (Ін. 12:33). Тому в нас нема іншого вибору, крім як добровільно впасти в землю і померти. Ми повинні радісно померти з Господом і брати участь в єднанні Його хреста. Щодня ми повинні зберігати позицію і стояти на тому, що ми ненавидимо життя свого «я», щоб зберегти його до вічного життя, тобто принести плід до вічного життя і породити багато зерен. Це відбувається не за один день. Якби це було так, усе було б просто. Та слова нашого Господа такі: «...хто ненавидить свою душу-життя в цім світі». Ми повинні ненавидіти життя нашого «я» доти, поки ми живемо в цьому світі. Якщо ми будемо безперестанку практикувати це, наше «я», що прагне зайняти колишнє положення, буде позбавлене своєї сили.

Не можна легковажно ставитися до слова «смерть». Недостатньо бути одним пшеничним зерном. Будучи відродженим сином Божим (Мт. 13:38), людина є дитиною і не може зробити багато чого для Бога. Недостатньо просто впасти в землю, оскільки, навіть якщо людина готова страждати і бути прихованою, вона ще не вмерла і, як і раніше, є одним зерном; збільшення все ще нема. Остаточний і найважливіший етап — це смерть. Смерть відкриває брами життя. Смерть — це єдина вимога для принесення плоду. Смерть необхід-

на. Однак скільки людей при цьому справді пережили смерть? Смерть кладе край будь-якій діяльності. Смерть — це кінець нашого людського життя. Після смерті в житті нашого «я» не залишається жодної можливості діяти. Ця смерть не є небажаною, тому що Господь сказав, що ми повинні «ненавидіти» це життя нашого «я». Ненавидіти — це свого роду позиція, це постійна позиція. Тому ми повинні добровільно умертвити це життя; ми повинні повністю усвідомлювати убогість цього життя і ненавидіти це життя.

Який результат смерті цього життя? Результат — багато зерен. Господь не може використовувати нас з однієї причини — ми працюємо з допомогою нашого розуму, любові і так далі. Це душевне життя є життям нижчого рівня, а не життям вищого рівня. Тому воно практично не може приносити плід. Хоча в нього є певні достоїнства, тільки те, «що ж уродилося з Духа — є дух». Життя нашого «я» і все, що включене в нього, цілком некорисне. Якщо ми справді помістимо себе, життя свого «я», тобто все, що ми можемо зробити, і все, чим ми є, повністю на хрест Господа, ми побачимо, як Господь буде використовувати нас. Якщо ми будемо пусті всередині, для виливання Божої живої води з нас не буде жодних перешкод. Таке принесення плоду відрізняється від звичайного принесення плоду, тому що ми приносимо «багато» плоду. Наше принесення плоду повністю залежить від нашої смерті.

Тому, віруючі, як нас наповнювало наше «я», так само зараз нас повинен наповнювати Христос. Інакше ми ще не отримали повного спасіння. Ключ, за допомогою якого ми отримуємо спасіння, і ключ, за допомогою якого ми спасаємося, — бути звільненим від свого «я». Віруючому, який перебуває у своєму

«я», легко упасти в гріх. Ось чому, щоб повністю померти для гріха, людина повинна повністю померти для свого «я». Христос — не тільки наш Спаситель, Який звільняє нас від гріха; Він також наш Спаситель, Який спасає нас від нашого «я». Померти для свого «я» — єдиний шлях для нашого духовного життя. Проте, крім Бога, ніхто не може умертвити життя нашого «я». Однак, якщо ми не даємо своєї згоди, Бог не може нічого зробити. Діяльність нашого «я» іноді буває досить добре схована під духовним покривалом. Сам віруючий може спочатку не розпізнати її. Ось чому Бог повинен прибрати покривало через усілякі зовнішні обставини, щоб віруючий узнав себе. Найважче для людини — узнати себе. Ми не знаємо себе. Ось чому Божа рука повинна попрацювати над нами, щоб ми усвідомили порочність свого «я». Якщо у своєму переживанні ми не померли для свого «я», ми насправді не просунулись у своєму духовному житті. Якщо сьогодні ми з вами будемо готові дозволити Святому Духові Господньому застосувати смерть нашого «я» до нас і виразити її в нас, ми побачимо велике просування у своєму житті.

Брати! Проголосімо разом в однудушності: «Не як Я хочу, а як Ти [Отець]» (Мт. 26:39).

Ця стаття присвячена питанням духовного життя. Хай читач не вважає це за свого роду теорією. Необхідно звиряти своє духовне переживання зі словами в цій статті. Тоді ці слова будуть зрозумілі. Ми всі малі діти в Христі. Хай Господь веде нас крок за кроком. Якщо в нас нема переживання смерті нашого «я», краще сказати, що в нас нема цього переживання. Але ми ніколи не повинні приймати життя нашого «я» за духовне життя. Хай благословить нас Бог.